

land, Letland, Litauen, Rumænien, Bulgarien, Slovakiet og Slovenien.

De syv lande har gennem en årrække kæmpet hårdt for at opfylde kravene fra NATO. Gennem den såkaldte MAP-proces, eller Membership Action Plan, har de syv lande ændret deres forfatninger, så de bekræfter fælles demokratiske værdier med de øvrige lande i NATO. De har demokratiseret deres væbnede styrker og reformeret deres forsvar, så store ineffektive styrker er tilpasset de ændrede behov efter den kolde krig. Man har fokuseret på sikkerheden, så de gamle våben ikke faldt i de forkerte hænder. Man har i de pågældende lande fokuseret og øvet sig på NATO-procedurer, og engelsk er øvet på vej som almindelig standard i ansøgerlandenes forsvar. De har også hævet deres forsvarsbudgetter til de forventede 2 pct. af bruttonationalproduktet.

Kl. 19.10

Igennem kontrolprocessen i MAP har NATO med tilfredshed kunnet følge en kontinuerlig fremdrift. Beslutningen om dansk ratifikation er altså i sammenhæng med de øvrige NATO-landes tilsvarende handling både en anerkendelse af et hårdt stykke arbejde udført at de syv lande samt en historisk mulighed for at binde landene i Europa yderligere sammen her godt 14 år efter Murens fald.

Alt i alt er det en historisk mulighed, som vi fra Venstres side naturligvis støtter.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Per Kaalund som ordfører.

Per Kaalund (S):

Den socialdemokratiske folketingsgruppe kan støtte forslaget. Vi mener, det er en god sag, og det er en sag, der har været arbejdet på i mange år. Som det fremgår af regeringens fremsættelsestale, som jo er ganske kort, kommer der et mere helt og frit Europa, og det kan vi da tilslutte os.

NATO's udvidelse samtidig med den parallelle udvikling og udvidelse af EU har betydet og betyder store omvæltninger i det tidligere Øst- og Centraleuropa. Der er kommet demokrati, i hvert fald er det godt på vej. Der er økonomiske reformer, og der er retsreformer m.v.

Danmark har ydet en særlig indsats i forhold til de baltiske lande med hensyn til omstilling af disse landes forsvar fra at være tidligere Warszawa-pagtlande til nu at kunne være modne til snart at indtræde i NATO.

Det er for os vigtigt at fastholde NATO-samarbejdet også med den udvidelse, der ligger nu og her, herunder også forholdet til USA. Vi anser det for en vigtig ting, at vi har et velfungerende NATO, selv om der på det seneste i forbindelse med Irakkonflikterne er kommet, skal vi sige, skrammer i NATO-samarbejdet. Det tror vi på kan ændres.

NATO er jo heller ikke nogen lukket forsamling. Der er nu etableret et NATO-Rusland-råd, hvor der foregår drøftelser. Der er stadig væk partnerskabsaftaler. Vi vil da også være åbne for, at yderligere europæiske lande kan tiltræde NATO på et tidspunkt, hvor de måtte være modne til det.

Vi imødeser store omlægninger af NATO-samarbejdet. Det gælder både dannelsen af NATO's Response Force, reaktionsstyrke, og det gælder måske også opgaver uden for NATO-området, og det vil medføre ændringer også af dansk forsvar.

Vi kan anbefale forslaget her, og vi går ud fra og forventer og er overbevist om, at det vil medvirke til fred og stabilitet i vores del af verden.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Søren Krarup som ordfører.

Søren Krarup (DF):

Vi er naturligvis tilhængere af disse østeuropæiske staters medlemskab af NATO, og vi deler udenrigsministerens ønske og formodning om, at det vil bidrage til at forøge sikkerheden i det nordatlantiske område.

Men i forlængelse heraf føler jeg trang til at sige et par kritiske ord om det, som NATO i dag har udviklet sig til. Jeg gør det i forlængelse af egne overvejelser, iagttagelser i al beskedenhed, men også på baggrund af den dybtgående og principielle kritik af NATO's nyere udvikling, som den mangeårige sikkerhedspolitiske rådgiver i Statsministeriet, Henning Gottlieb, har fremsat i forordet til Monica Papazus fremragende bog om Kosovokrigen, eller som det hedder i undertitlen, »Den nye verdensorden, den nye totalitarisme« – en bog, som jeg bagefter vil forære udenrigsministeren.

Både Monica Papazu og Henning Gottlieb gør nemlig opmærksom på den ubestridelige kendsgerning, at NATO i det seneste årti har udviklet sig fra en forsvarsalliance af selvstændige stater til en slags væbnet missionsforbund for det, der kaldes vestlige værdier, hvilket normalt vil sige menneskerettighederne.